

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 10 maja 2013 roku oskarżony A. N. prowadził samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym OK. (...). Przemieszczał się ulicą (...) II w K.. Ta samą trasą, w tym samym kierunku poruszali się A. K. i jego syn J. K.. Samochód prowadził A. K.. W pewnej chwili, przed Cmentarzem (...) Radzieckich J. K. zwrócił uwagę na dziwnie jadący przed nimi samochód V. (...) o numerach rejestracyjnych OK. (...), który w danej chwili odbił się od krawężnika po prawej stronie jezdni. A. K. zwolnił jazdę, tak by obserwować jazdę tego „dziwnie” poruszającego się samochodu, natomiast J. K. zadzwonił na policję zawiadomić o zaobserwowanym zdarzeniu. J. K. dyżurnemu relacjonował na bieżąco zachowanie kierującego samochodem V. (...). Kierujący nim – oskarżony A. N. skręcił w ulicę (...), a dalej na parking, który znajduje się za położonym przy tej ulicy budynkiem. Tam oskarżony zaparkował samochód i w nim pozostał, oparł głowę o kierownicę i zasnął. Po chwili przyjechali funkcjonariusze policji w osobach P. B. i S. D., którzy wyciągnęli oskarżonego z samochodu, gdyż ten nie potrafił ustać na nogach. Przeprowadzone zostało badania oskarżonego na zawartość alkoholu. Wyniki badania, to I badanie – 1,26 mg/l , a II badanie – 1,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Funkcjonariusze policji odebrali oskarżonemu dokument prawa jazdy.

/dowód:

- protokół badania, k – 2-3
- postanowienie, k – 9
- zeznania świadka A. K., k - 78
- zeznania świadka J. K., k – 78, 14
- zeznania świadka P. B., k – 24, 79
- zeznania świadka S. D., k - 85
- protokół oględzin – odtworzenia utrwalonego zapisu, k – 28/

Oskarżony A. N. nie był dotychczas karany sędownie. Legitymuje się wykształceniem średnim. Prowadzi działalność gospodarczą, która obecnie nie przynosi dochodu. Jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku na czas odbierania danych – 13 i 20 lat. Na młodsze dziecko ma ustalony obowiązek alimentacyjny w kwocie 100,00 złotych miesięcznie.

/dowód:

- karta karna, k – 11, 45, 57, 88, 89
- dane o osobie, k- 19/

Oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, że tego dnia był u kumpla na P. na imprezie. Do domu po imprezie odwiedził go kolega z bratem. Zaparkował samochód na ul. (...) w K.. Sam pozostał w samochodzie, nie wiedział nawet kiedy kolega opuścił samochód. Przesiadł się na fotel kierowcy, i nie wie kiedy ten chłopak opuścił jego samochód z uwagi na spożyty alkohol.

Przed Sądem oskarżony odmówił składania wyjaśnień. Podtrzymał te wyjaśnienia, które przedstawił w postępowaniu przygotowawczym. Podał, że kierującym był wtedy M. K..

/dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. N., k – 17-18, 27, 74/

Sąd zważył, co następuje.

Wina i sprawstwo oskarżonego w zarzucanym czynie zdaniem Sądu nie budzi żadnych wątpliwości. Wina oskarżonego jawi się w tym, że mając pełną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i mając pełną zdolność pokierowania swoim postępowaniem nie dał posłuchu normom prawnym i złamał obowiązujący porządek prawny.

Sprawstwo zaś oskarżonego w zarzucanym czynie wynika z dowodów zebranych w sprawie.

Kluczowe znaczenie dla ustalenia stanu rzeczy miały zeznania świadków w osobach A. K. i J. K.. Świadkowie Ci od początku postępowania zeznali w sposób zbieżny o sytuacji zastanej na miejscu zdarzenia. Wskazali, że zachowanie mężczyzny, którym okazał się potem być oskarżony wzbudziło ich podejrzenie, że może to być nietrzeźwy kierujący. Świadkowie Ci podjęli interwencję dzwoniąc na numer alarmowy, także jechali za samochodem oskarżonego, aż do chwili gdy ten się zatrzymał. Świadkowie Ci nie mieli żadnych wątpliwości, że oskarżony jechał sam, i że to właśnie oskarżony ten samochód prowadził. Świadkowie Ci, to osoby obce dla oskarżonego i trudno dopatrywać się jakiegokolwiek powodu, by mieli mówić nieprawdę i kłamliwie wobec oskarżonego. A tak właśnie w wyjaśnieniach swoich twierdzi oskarżony, zaprzeczając, by to on prowadził samochód. W ocenie Sądu oskarżony przedstawiając taką relację broni się przed odpowiedzialnością karną i poniesieniem kary. Jego bowiem wyjaśnienia nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym. Funkcjonariusz policji P. B. zeznał, że gdy przybył na miejsce zdarzenia oskarżony zmieniał wersję odnośnie całej sytuacji, odnośnie tego gdzie był i co uprzednio robił. Podczas wyjaśnień przed Sądem wskazał ostatecznie, że samochód miał prowadzić jego znajomy M. K., który po dowiezieniu go na parking miał opuścić to miejsce. Te wyjaśnienia absolutnie nie przystają do zeznań złożonych przez A. K. i J. K., którzy kategorycznie zeznali, że to oskarżony prowadził samochód. Zresztą M. K. przesłuchany w charakterze świadka ogólnie jedynie wyjaśnił, że zdarzało się by odwoził oskarżonego, ale czy miało to także miejsce w dniu 10 maja 2013 roku tego nie wiedział. Zeznał dalej M. K., że nie kojarzy takiej sytuacji, by oskarżony po odwiezieniu go przez niego, powiedział, że chce jeszcze posiedzieć w samochodzie, aż wytrzeźwieje (k-106). Z uwagi na to, że zeznania tego świadka zawierały ogólne jedynie treści, bez jakichkolwiek szczegółów odnoszących się do tego zdarzenia Sąd z zeznań tych nie skorzystał przy ustaleniu stanu faktycznego.

Niewiele także do sprawy wniósł świadek S. D., który nie pamiętał danego zdarzenia.

Pomocne w ustaleniu stanu rzeczy były dowody z dokumentów, a to przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu, danych o osobie oskarżonego obrazujących jego sytuację życiową, rodzinną i zawodową.

Na bazie tak ustalonego stanu rzeczy, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 178 a § 1 k.k. Oskarżony bowiem wypełnił swoim zachowaniem znamiona tegoż przestępstwa. Prowadził bowiem w dniu 10 maja 2013 roku ulicą (...) II samochód osobowy V. (...) o numerze rejestracyjnym OK. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem I badanie 1,26, II badanie 1,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Uwzględniając powyższe, Sąd uznał oskarżonego za winnego dopuszczenia się występku z art. 178a § 1 kk opisanego w części wstępnej wyroku, a na podstawie przytoczonego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Ponadto Sąd stosując art. 42 § 2 kk i art. 39 pkt 3 kk orzekł w stosunku do oskarżonego także środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B i B1 na okres 3 lat, zaliczając na poczet tego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy. Okres na jaki Sąd wymierzył ten środek karny wynika z wysokości stężenia alkoholu u oskarżonego podczas prowadzenia samochodu, nadto tego, że oskarżony prowadził samochód główną, ruchliwą ulicą

miasta, z wieloma sygnalizacjami świetlnymi i skrzyżowaniami. Takie zachowanie rodziło bardzo poważane zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym wobec innych uczestników dróg.

Wymierzając karę Sąd opierał się na wskazaniach płynących z art. 53 kk – wyrażających się zarówno w dyrektywie prewencji indywidualnej jak i generalnej w jej znaczeniu pozytywnym. Nie bez znaczenia dla niniejszego rozstrzygnięcia pozostawał także fakt wcześniejszej niekaralności oskarżonego. Ukształtowana w ten sposób kara osiągnie zdaniem Sądu cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do osoby oskarżonego, jak również te związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd przy wymiarze kary miał do wyboru orzeczenie kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności lub grzywny. W ocenie Sądu sankcja w postaci kary pozbawienia wolności orzeczona jako bezwzględna byłaby nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu jak również jego stopnia zawinienia. Z drugiej strony zastosowanie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie odniosłoby w ocenie Sądu założonego skutku wychowawczego. Ostatecznie, uwzględniając to, że oskarżony obecnie nie pracuje, wydaje się właściwą karą - kara ograniczenia wolności. Dolegliwość wymierzonej kary przejawiająca się w wykonywaniu prac społecznych przyczyni się zdaniem Sądu do resocjalizacji oskarżonego, zapobiegając powrotowi do kolizji z normami prawa karnego. Kara ta utwierdzi także społeczeństwo w przekonaniu, że za negatywne zachowanie należy ponieść określone konsekwencje. Ponadto, wymierzona kara będzie dostateczną uciążliwością dla sprawcy przestępstwa tym bardziej, że orzeczono wobec oskarżonego również środki karne.

Mając w szczególności na celu zwiększenie oddziaływania na sprawcę Sąd zobowiązał oskarżonego do spełnienia świadczenia pieniężnego w kwocie 200 złotych na rzecz Fundacji wskazanej w orzeczeniu. W ocenie Sądu, taki środek karny pozytywnie wpłynie także na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponadto, kierując się art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, oskarżony bowiem aktualnie nie pracuje, pozostaje bezrobotnym.

Zarządzenia:

1. odnotować uzasadnienie
2. odpis wyroku i uzasadnienia doręczyć obrońcy oskarżonego
3. kal. 14 dni od doręczenia